

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2010/45/UE A CONSILIULUI

din 13 iulie 2010

de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește normele privind facturarea

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ stabilește condiții și norme cu privire la taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) în ceea ce privește facturile, în vederea asigurării bunei funcționări a pieței interne. În conformitate cu articolul 237 din respectiva directivă, Comisia a prezentat un raport care identifică, ținând seama de evoluțiile tehnologice, anumite dificultăți cu privire la facturarea electronică și care identifică, în plus, alte câteva domenii în care normele privind TVA ar trebui simplificate în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne.

(2) Dat fiind că ținerea registrelor ar trebui să fie suficientă pentru a permite statelor membre să controleze bunurile care circulă temporar de la un stat membru la altul, ar trebui precizat clar faptul că registrele trebuie să cuprindă detalii despre determinarea valorii bunurilor care circulă temporar între statele membre. De asemenea, transferurile de bunuri, în scopul determinării valorii acestora, către un alt stat membru nu ar trebui considerate drept livrări de bunuri în scopuri de TVA.

(3) Normele privind exigibilitatea TVA pentru livrările intra-comunitare de bunuri și pentru achizițiile intracomunitare de bunuri ar trebui clarificate pentru a se garanta uniformitatea informațiilor cuprinse în declarațiile recapitulative și promptitudinea schimbului de informații prin intermediul respectivelor declarații. În plus, este oportun ca livrarea continuă de bunuri de la un stat membru la altul pe o perioadă care depășește o lună calendaristică să fie considerată încheiată la sfârșitul fiecărei luni calendaristice.

(4) Pentru a sprijini întreprinderile mici și mijlocii care întâmpină dificultăți în a plăti TVA autorităților competente înainte de a fi încasat plățile de la clienți, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a permite contabilizarea TVA în cadrul unui sistem de contabilitate de casă, care permite furnizorului să plătească TVA autorității competente în momentul încasării plății pentru o livrare/prestare și care îi determină dreptul de deducere în momentul achitării livrării/prestării în cauză. Acest lucru ar trebui să permită statelor membre să introducă un sistem opțional de contabilitate de casă care să nu aibă un efect negativ asupra fluxului de numerar legat de încasările din TVA.

(5) Pentru a oferi întreprinderilor securitate juridică în ceea ce privește obligațiile de facturare, ar trebui să se stabilească în mod clar statul membru ale cărui norme de facturare se aplică.

(6) În vederea ameliorării funcționării pieței interne, este necesar să se impună un termen-limită armonizat pentru emiterea unei facturi în ceea ce privește anumite livrări/prestări transfrontaliere.

(7) Anumite cerințe privind informațiile care trebuie să apară pe facturi ar trebui modificate pentru a permite un control mai bun al taxei, a crea condiții pentru un tratament mai uniform între livrările/prestările interne și cele transfrontaliere și a contribui la promovarea facturării electronice.

⁽¹⁾ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

- (8) Deoarece utilizarea facturării electronice poate ajuta întreprinderile să reducă costurile și să fie mai competitive, actualele cerințe TVA privind facturarea electronică ar trebui să fie revizuite pentru a îndepărta sarcinile existente și barierele din calea utilizării sistemului. Facturile pe suport de hârtie și facturile electronice ar trebui să fie tratate în același mod, iar povara administrativă privind facturarea pe suport de hârtie ar trebui să nu crească.
- (9) Egalitatea de tratament ar trebui să se aplice, de asemenea, în ceea ce privește competențele autorităților fiscale. Competențele de control și drepturile și obligațiile persoanelor impozabile ar trebui să se aplice în mod egal, indiferent dacă o persoană impozabilă alege să emită facturi pe suport de hârtie sau facturi electronice.
- (10) Facturile trebuie să reflecte livrările reale și, prin urmare, ar trebui garantate autenticitatea, integritatea și lizibilitatea acestora. Controlul de gestiune poate fi utilizat pentru a stabili piste fiabile de audit între facturi și livrări/prestări, garantând, prin aceasta, faptul că orice factură (indiferent dacă a fost emisă pe suport de hârtie sau în format electronic) respectă acele cerințe.
- (11) Autenticitatea și integritatea facturilor electronice pot fi garantate, de asemenea, prin utilizarea anumitor tehnologii existente, precum schimbul electronic de date (EDI) și semnăturile electronice avansate. Cu toate acestea, având în vedere că există și alte tehnologii, persoanelor impozabile nu ar trebui să li se impună utilizarea niciunei tehnologii de facturare electronică specială.
- (12) Ar trebui clarificat faptul că, atunci când o persoană impozabilă stochează online facturi pe care le-a emis sau le-a primit, statul membru în care se percepe taxa, în plus față de statul membru în care este stabilită persoana impozabilă, ar trebui să aibă acces la respectivele facturi în vederea controalelor.
- (13) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume simplificarea, modernizarea și armonizarea normelor privind facturile cu TVA, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre și pot fi, prin urmare, realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor respective.
- (14) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legislație⁽¹⁾, statele membre

sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Uniunii, propriile tabele care să reflecte, pe cât posibil, corelația dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.

- (15) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2006/112/CE

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 17 alineatul (2), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) prestarea unui serviciu realizată pentru persoana impozabilă și constând în determinarea valorii sau în prelucrarea fizică a bunurilor în cauză efectuate pe teritoriul statului membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor, cu condiția ca bunurile, după efectuarea evaluării sau după prelucrare, să fie returnate persoanei impozabile respective în statul membru din care au fost expediate sau transportate inițial;”.

2. La articolul 64, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Livrarea continuă de bunuri pe o perioadă care depășește o lună calendaristică, care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor și care sunt livrate în regim de scutire de TVA sau care sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 138, se consideră ca fiind efectuată în momentul încheierii fiecărei luni calendaristice, atât timp cât livrarea de bunuri nu a încetat.

Prestarea de servicii pentru care clientul trebuie să plătească TVA în conformitate cu articolul 196, care sunt prestate în mod continuu pe o perioadă mai mare de un an și care nu determină decontări sau plăți în cursul acestei perioade, se consideră efectuată la expirarea fiecărui an calendaristic, atât timp cât prestarea de servicii nu a încetat.

Statele membre pot prevedea că, în anumite cazuri, altele decât cele prevăzute la primul și al doilea paragraf, livrarea continuă de bunuri sau prestarea continuă de servicii pe o anumită perioadă de timp se consideră efectuată cel puțin la expirarea unui termen de un an.”

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

3. La articolul 66, primul paragraf litera (c) și paragraful al doilea se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, într-un termen specificat, nu mai târziu de momentul expirării termenului-limită pentru emiterea facturilor impus de statele membre în conformitate cu articolul 222 paragraful al doilea, sau atunci când nu a fost impus un astfel de termen-limită de către statul membru, într-un termen specificat de la data faptului generator.

Cu toate acestea, derogarea prevăzută la primul paragraf nu se aplică prestărilor de servicii pentru care taxa este datorată de beneficiar în conformitate cu articolul 196 și livrării sau transferului de bunuri menționate la articolul 67.”

4. Articolul 67 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 67

În conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 138, atunci când bunurile care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor sunt livrate în regim de scutire de TVA sau atunci când bunurile sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, TVA devine exigibilă la emiterea facturii sau la expirarea termenului menționat la articolul 222 primul paragraf, dacă nu a fost emisă nicio factură până la data respectivă.

Articolul 64 alineatul (1), articolul 64 alineatul (2) paragraful al treilea și articolul 65 nu se aplică în ceea ce privește livrările și transferurile de bunuri menționate la primul paragraf.”

5. Articolul 69 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 69

În cazul achiziției intracomunitare de bunuri, TVA devine exigibilă la emiterea facturii sau la expirarea termenului menționat la articolul 222 primul paragraf, dacă nu a fost emisă nicio factură până la data respectivă.”

6. La articolul 91 alineatul (2), paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre acceptă, ca alternativă, utilizarea ultimului curs de schimb publicat de Banca Centrală Europeană la momentul la care taxa devine exigibilă. Conversia între monede, altele decât moneda euro, se realizează prin intermediul cursului de schimb al monedei euro pentru fiecare dintre monede. Statele membre pot solicita să li se comunice exercitarea acestei opțiuni de către persoana impozabilă.

Cu toate acestea, pentru unele tranzacții menționate la primul paragraf sau pentru anumite categorii de persoane impozabile, statele membre pot utiliza cursul de schimb

stabilit în conformitate cu dispozițiile comunitare în vigoare care reglementează calcularea valorii în vamă.”

7. Se introduce următorul articol:

„Articolul 167a

Statele membre pot prevedea, în cadrul unui sistem opțional, ca dreptul de deducere al unei persoane impozabile a cărei TVA devine exigibilă numai în conformitate cu articolul 66 litera (b) să fie amânat până în momentul în care TVA pentru bunurile sau serviciile care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului său.

Statele membre care aplică sistemul opțional menționat la primul paragraf stabilesc un plafon pentru persoanele impozabile care utilizează sistemul pe teritoriul lor, plafon care se bazează pe cifra de afaceri anuală a persoanei impozabile calculată în conformitate cu articolul 288. Acest plafon nu poate depăși 500 000 EUR sau echivalentul în monedă națională. Statele membre pot crește plafonul până la 2 000 000 EUR sau echivalentul în moneda națională după consultarea Comitetului TVA. Cu toate acestea, consultarea Comitetului TVA nu este impusă statelor membre care au aplicat un plafon superior celui de 500 000 EUR sau echivalentul în moneda națională la 31 decembrie 2012.

Statele membre informează Comitetul TVA cu privire la măsurile legislative naționale adoptate în conformitate cu primul paragraf.”

8. Articolul 178 se modifică după cum urmează:

- (a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (a), în ceea ce privește livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, aceasta are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-6;”;

- (b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (c), în ceea ce privește achiziția intracomunitară de bunuri, aceasta are obligația de a include în declarația privind TVA prevăzută la articolul 250 toate informațiile necesare pentru calcularea valorii TVA datorate pentru achizițiile sale intracomunitare de bunuri și are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-5;”.

9. Articolul 181 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 181

Statele membre pot autoriza o persoană impozabilă care nu deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-5 să efectueze deducerea menționată la articolul 168 litera (c) în ceea ce privește achizițiile sale intracomunitare de bunuri.”

10. La articolul 197 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) factura emisă de persoana impozabilă nestabilă în statul membru în care este stabilită persoana căreia îi sunt livrate bunurile este întocmită în conformitate cu capitolul 3 secțiunile 3-5.”

11. Articolul 217 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 217

În sensul prezentei directive, «factură electronică» înseamnă o factură care conține informații solicitate în prezenta directivă și care a fost emisă și primită în orice format electronic.”

12. În titlul XI capitolul 3 secțiunea 3 se introduce următorul articol:

„Articolul 219a

Fără a aduce atingere articolelor 244-248, se aplică următoarele dispoziții:

1. Facturarea face obiectul normelor aplicabile în statele membre în care se consideră că este efectuată livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, în conformitate cu dispozițiile titlului V.

2. Prin derogare de la punctul 1, facturarea face obiectul normelor aplicabile în statul membru în care furnizorul și-a stabilit sediul activității sale economice sau în care acesta dispune de un sediu comercial fix de la care este efectuată livrarea/prestarea sau, în absența unui astfel de sediu al activității sale sau a unui sediu comercial fix, în statul membru în care își are domiciliul permanent sau reședința obișnuită, în cazul în care:

(a) furnizorul nu este stabilit în statul membru în care urmează a avea loc livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor, în conformitate cu dispozițiile titlului V, sau sediul furnizorului în statul membru respectiv nu participă la livrare/prestare în sensul articolului 192a, și persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i se livrează bunurile sau i se prestează serviciile.

Cu toate acestea, în situația în care clientul este cel care emite factura (autofacturare), se aplică punctul 1;

(b) se consideră că livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor nu are loc în Comunitate, în conformitate cu dispozițiile titlului V.”

13. Articolul 220 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 220

(1) Orice persoană impozabilă se asigură că o factură este emisă fie de propria persoană sau de clientul său, fie

de un terț, în numele său și pe seama sa, în următoarele cazuri:

1. pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe care le-a efectuat către altă persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă;

2. pentru livrările de bunuri menționate la articolul 33;

3. pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile specificate la articolul 138;

4. pentru orice avans care i-a fost achitat înainte ca una dintre livrările de bunuri menționate la punctele 1 și 2 să fi fost efectuată;

5. pentru orice avans care i-a fost achitat de către altă persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înainte de încheierea prestării de servicii.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) și fără a se aduce atingere articolului 221 alineatul (2), nu este necesară emiterea unei facturi pentru prestările de servicii scutite de taxă în conformitate cu articolul 135 alineatul (1) literele (a)-(g).”

14. Se introduce următorul articol:

„Articolul 220a

(1) Statele membre permit persoanei impozabile să emită o factură simplificată în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) atunci când valoarea facturilor nu este mai mare de 100 EUR sau echivalentul în monedă națională;

(b) atunci când factura emisă este un document sau un mesaj tratat drept factură în temeiul articolului 219.

(2) Statele membre nu permit persoanelor impozabile să emită facturi atunci când este necesar ca facturile să fie emise în conformitate cu articolul 220 alineatul (1) punctele 2 și 3 sau atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care este datorată taxa, sau al cărei sediu din acel stat membru nu participă la livrare sau prestare în sensul articolului 192a, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost livrate bunurile sau i-au fost prestate serviciile.”

15. Articolele 221, 222, 223, 224 și 225 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 221

(1) Statele membre pot impune persoanelor impozabile obligația de a emite o factură în conformitate cu detaliile impuse în temeiul articolelor 226 sau 226b pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii, altele decât cele menționate la articolul 220 alineatul (1).

(2) Statele membre pot impune persoanelor impozabile stabilite pe teritoriul lor sau care au un sediu fix pe teritoriul lor, de la care este efectuată prestarea, o obligație de a emite facturi în conformitate cu detaliile impuse la articolele 226 sau 226b cu privire la prestările de servicii scutite în temeiul articolului 135 alineatul (1) literele (a)-(g) pe care acele persoane impozabile le-au efectuat pe teritoriul acestor state membre sau în afara Comunității.

(3) Statele membre pot scuti persoanele impozabile de la obligația prevăzută la articolul 220 alineatul (1) sau la articolul 220a de a emite o factură pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe care le-au efectuat pe teritoriul lor și care sunt scutite, cu sau fără dreptul la deducere a TVA achitate în stadiul anterior, în temeiul articolelor 110 și 111, al articolului 125 alineatul (1), al articolului 127, al articolului 128 alineatul (1), al articolului 132, al articolului 135 alineatul (1) literele (h)-(l), al articolelor 136, 371, 375, 376 și 377, al articolului 378 alineatul (2), al articolului 379 alineatul (2) și al articolelor 380-390b.

Articolul 222

Pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 sau pentru prestările de servicii pentru care taxa este datorată de client în temeiul articolului 196, se emite o factură cel târziu în a cinci-sprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.

Pentru alte livrări de bunuri sau prestări de servicii, statele membre pot impune persoanelor impozabile limite de timp pentru emiterea de facturi.

Articolul 223

Statele membre permit persoanei impozabile să emită facturi centralizatoare care reiau mai multe livrări de bunuri sau prestări de servicii separate, cu condiția ca TVA aferentă livrărilor/prestărilor menționate în factura centralizatoare să devină exigibilă în aceeași lună calendaristică.

Fără a aduce atingere articolului 222, statele membre pot permite emiterea de facturi centralizatoare cuprinzând livrări/prestări pentru care TVA devine exigibilă în cursul unei perioade mai lungi de o lună calendaristică.

Articolul 224

Facturile pot fi întocmite de client pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii furnizate de o persoană impozabilă, în cazul în care există un acord prealabil între cele două părți și cu condiția ca fiecare factură să facă obiectul unei proceduri de acceptare de către persoana impozabilă care livrează bunurile sau prestează serviciile. Statele membre pot solicita ca respectivele facturi să se emită în numele și pe seama persoanei impozabile.

Articolul 225

Statele membre pot impune condiții specifice persoanelor impozabile în cazurile în care partea terță sau clientul, care emite facturile, este stabilit(ă) într-o țară cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE (*) și Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 (**).

(*) Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri (JO L 84, 31.3.2010, p. 1).

(**) Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 al Consiliului din 7 octombrie 2003 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată (JO L 264, 15.10.2003, p. 1)."

16. Articolul 226 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul punct:

„7a. atunci când TVA devine exigibilă în momentul încasării plății, în conformitate cu articolul 66 litera (b) și dreptul de deducere apare în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă, mențiunea «contabilitate de casă»;

(b) se introduce următorul punct:

„10a. în cazul în care clientul care beneficiază de o livrare de bunuri/prestare de servicii emite factura în locul furnizorului, mențiunea «autofacturare»;

(c) punctul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„11. în cazul unei scutiri, trimerile la dispoziția aplicabilă conform prezentei directive sau la dispoziția națională corespondentă sau la orice altă trimitere care indică faptul că livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor sunt scutite;

(d) se introduce următorul punct:

„11a. în cazul în care clientul este obligat la plata TVA, mențiunea «taxare inversă»;

(e) punctele 13 și 14 se înlocuiesc cu următorul text:

„13. în cazul în care se aplică regimul marjei pentru agențiile de turism, mențiunea «regimul marjei – agenții de turism»;

14. în cazul în care se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunurile second-hand, obiecte de artă, obiecte de colecție și antichități, mențiunea «regimul marjei – bunuri second-hand»; «regimul marjei – obiecte de artă» sau «regimul marjei – obiecte de colecție și antichități, după caz»;

17. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 226a

În cazul în care factura este emisă de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care este datorată taxa sau al cărei sediu din acel stat membru nu participă la livrare sau prestare în sensul articolului 192a și care efectuează o livrare de bunuri/prestare de servicii către un client care este obligat la plata TVA, persoana impozabilă poate să omită detaliile menționate la articolul 226 alineatele (8), (9) și (10) și să indice, în schimb, valoarea impozabilă a bunurilor livrate sau serviciilor prestate, referindu-se la cantitatea sau volumul acestora și la natura lor.

Articolul 226b

În ceea ce privește facturile simplificate emise în temeiul articolului 220a și articolului 221 alineatele (1) și (2), statele membre solicită cel puțin următoarele detalii:

- (a) data emiterii;
- (b) identificarea persoanei impozabile care furnizează bunurile sau serviciile;
- (c) identificarea tipului de bunuri sau servicii furnizate;
- (d) valoarea TVA datorată sau informațiile necesare pentru calcularea acesteia;
- (e) în cazul în care factura emisă este un document sau un mesaj tratat drept factură în temeiul articolului 219, referința specifică și clară a facturii inițiale respective și detaliile specifice care sunt modificate.

Statele membre nu pot solicita pe facturi alte detalii decât cele menționate la articolele 226, 227 și 230.”

18. Articolul 228 se elimină.

19. Articolul 230 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 230

Sumele indicate pe factură se pot exprima în orice monedă, cu condiția ca valoarea TVA de plată sau care urmează a fi regularizată să fie exprimată în moneda națională a statului membru, utilizând mecanismul de conversie stabilit la articolul 91.”

20. Articolul 231 se elimină.

21. Titlul secțiunii 5 de la capitolul 3 din titlul XI se înlocuiește cu următorul text:

„Facturi pe suport hârtie și facturi electronice”.

22. Articolele 232 și 233 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 232

Utilizarea facturii electronice face obiectul acceptării de către destinatar.

Articolul 233

(1) Autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea unei facturii, indiferent că este pe suport de hârtie sau în format electronic, trebuie garantate de la momentul emiterii până la sfârșitul perioadei de stocare a facturii.

Fiecare persoană impozabilă stabilește modul de garantare a autenticității originii, a integrității conținutului și a lizibilității facturii. Acest lucru poate fi realizat prin controale de gestiune care stabilesc o pistă fiabilă de audit între o factură și o livrare de bunuri sau prestare de servicii.

«Autenticitatea originii» înseamnă asigurarea identității furnizorului sau emitentului facturii.

«Integritatea conținutului» înseamnă că nu a fost modificat conținutul impus în conformitate cu prezenta directivă.

(2) În afară de tipurile de control de gestiune descrise la alineatul (1), alte exemple de tehnologii care asigură autenticitatea originii și integrității conținutului facturii electronice sunt:

(a) o semnătură electronică avansată în sensul articolului 2 alineatul (2) din Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (*), bazată pe un certificat calificat și creată de un dispozitiv securizat de creare a semnăturii în sensul articolului 2 alineatele (6) și (10) din Directiva 1999/93/CE;

(b) un schimb electronic de date (electronic data interchange – EDI), astfel cum a fost definit la articolul 2 din anexa 1 la Recomandarea 1994/820/CE a Comisiei din 19 octombrie 1994 privind aspectele juridice ale schimbului electronic de date (**), în cazul în care acordul privind schimbul prevede utilizarea unor proceduri prin care se garantează autenticitatea originii și integritatea datelor.

(*) JO L 13, 19.1.2000, p. 12.

(**) JO L 338, 28.12.1994, p. 98.”

23. Articolul 234 se elimină.

24. Articolele 235, 236 și 237 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 235

Statele membre pot stabili condiții specifice pentru facturile emise prin mijloace electronice în privința livrării de bunuri sau prestării de servicii pe teritoriul lor dintr-o țară cu care nu există niciun instrument juridic privind asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și de Regulamentul (CE) nr. 1798/2003.

Articolul 236

În cazul în care unele loturi ce conțin mai multe facturi electronice sunt trimise sau puse la dispoziția aceluiași destinatar, detaliile comune diferitelor facturi se pot menționa o singură dată, în cazul în care, pentru fiecare factură, toate informațiile sunt accesibile.

Articolul 237

Până la 31 decembrie 2016 cel târziu, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare globală, pe baza unui studiu economic independent, privind impactul normelor în materie de facturare aplicabile de la 1 ianuarie 2013, în special privind măsura în care acestea au condus în mod eficient la o reducere a sarcinii administrative pentru întreprinderi, însoțit, după caz, de o propunere corespunzătoare de modificare a normelor relevante.”

25. Articolul 238 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În urma consultării Comitetului TVA, statele membre pot prevedea, în condițiile pe care le pot stabili, că doar informațiile solicitate în temeiul articolului 226b se menționează pe facturile emise pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate, în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care valoarea facturilor este mai mare de 100 EUR, dar mai mică de 400 EUR, sau echivalentul în monedă națională;

(b) în cazul în care practica administrativă sau comercială din sectorul de activitate implicat sau condițiile tehnice de emitere a facturilor fac ca respectarea tuturor obligațiilor menționate la articolele 226 sau 230 să fie extrem de dificilă.”;

(b) alineatul (2) se elimină;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Măsurile de simplificare prevăzute la alineatul (1) nu se aplică atunci când se solicită ca facturile să fie emise în conformitate cu articolul 220 alineatul (1) punctele 2 și 3 sau atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care se datorează TVA sau al cărei sediu în acel stat membru nu participă la livrare/prestare în sensul articolului 192a, iar persoana obligată la plata

TVA este persoana căreia i-au fost livrate bunurile sau i-au fost prestate serviciile.”

26. Articolul 243 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 243

(1) Fiecare persoană impozabilă ține un registru cu bunurile pe care le-a expediat sau transportat sau care au fost expediate sau transportate pe seama sa, la o destinație aflată în afara teritoriului statului membru de plecare, însă în cadrul Comunității, în scopurile operațiunilor constând în determinarea valorii respectivelor bunuri, lucrări asupra acestora sau utilizarea lor temporară, astfel cum se menționează la articolul 17 alineatul (2) literele (f), (g) și (h).

(2) Fiecare persoană impozabilă ține o contabilitate suficient de detaliată pentru a permite identificarea bunurilor care i-au fost expediate din alt stat membru de către o persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA în respectivul stat membru sau pe seama acesteia și care fac obiectul unor prestări de servicii care constau în determinarea valorii sau în lucrări efectuate asupra bunurilor în cauză.”

27. Articolul 246 se elimină.

28. La articolul 247, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Pentru a asigura îndeplinirea cerințelor stabilite la articolul 233, statul membru prevăzut la alineatul (1) poate solicita ca facturile să fie stocate în forma originală în care au fost trimise sau puse la dispoziție, pe suport de hârtie sau în format electronic. De asemenea, în cazul facturilor stocate prin mijloace electronice, statul membru poate solicita ca datele ce garantează autenticitatea originii și integritatea conținutului lor, în conformitate cu articolul 233, să fie stocate, de asemenea, prin mijloace electronice.

(3) Statul membru menționat la alineatul (1) poate prevedea condiții specifice de interdicere sau de limitare a stocării facturilor în țara cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă, având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și de Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 sau la dreptul menționat la articolul 249 de a accesa prin mijloace electronice, de a descărca și de a utiliza facturile respective.”

29. În titlul XI capitolul 3 secțiunea 4 se introduce următorul articol:

„Articolul 248a

În scopuri de control și în ceea ce privește facturile referitoare la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii efectuate pe teritoriul lor și facturile primite de persoane impozabile stabilite pe teritoriul lor, statele membre pot solicita, pentru anumite persoane impozabile sau în anumite cazuri, traducerea acestor facturi în limbile lor oficiale. Cu toate acestea, statele membre nu pot impune traducerea facturilor ca cerință generală.”

30. Articolul 249 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 249

În scopuri de control, în cazul în care o persoană imposibilă stochează prin mijloace electronice facturi pe care le emite sau le primește, garantând accesul online la date autorităților competente din statul membru în care este stabilită și, atunci când TVA este datorată în alt stat membru, autoritățile competente din acel stat membru trebuie să aibă dreptul de a accesa, descărca și utiliza respectivele facturi.”

31. La articolul 272 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre nu pot scuti persoanele impozabile menționate la primul paragraf litera (b) de la obligațiile de facturare prevăzute în capitolul 3 secțiunile 3-6 și capitolul 4 secțiunea 3.”

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 31 decembrie 2012 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Ele aplică dispozițiile respectivelor acte începând de la 1 ianuarie 2013.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 13 iulie 2010.

Pentru Consiliu

Președintele

D. REYNERS